

Elke dag opnieuw beginnen

Vandaag bellen we aan in Het Havenhuis in Reninge. Het Havenhuis biedt een nieuwe thuis aan volwassenen met een niet-aangeboren hersenletsel (NAH). Deze mensen zijn gezond geboren, maar door een onverwachte gebeurtenis (een ongeval, een bloeding, complicaties bij een operatie ...) liepen zij blijvende hersenschade op, waardoor een terugkeer naar hun vertrouwde leven niet meer mogelijk is.

Christel Capoen is ergotherapeut en kon kort na de opstart van Het Havenhuis in 2006 aan de slag bij deze specifieke doelgroep. Kobe Vansevenant volgde de opleiding maatschappelijk werk en bleef na een vakantiejob als begeleider plakken in de zomer van 2022. Een 'ancien' en een 'jonge kadet', beiden met een groot hart voor de mensen die ze dagelijks ondersteunen en uitdagen om, ondanks de breuklijn in hun leven, toch nog van het leven te genieten.

Christel: Ons huis en de sector kende je niet. Toch heb je gesolliciteerd. Vertel!

Kobe: Het was inderdaad allemaal nieuw voor mij, na mijn opleiding maatschappelijk werk. Ik kende de doelgroep NAH niet, ook het verzorgingswerk was onbekend terrein. Maar als je je openstelt voor het onbekende en veel vragen stelt, kan je zoveel bijleren. In de periode dat ik hier een vakantiejob deed, startten er ook enkele nieuwe collega's, en ik werd gewoon mee op sleeptouw genomen in het team

dat gaandeweg een nieuwe samenstelling kreeg. We leerden veel, van en aan elkaar. Nog steeds trouwens, in een aangename sfeer. Ook het nauwe contact met de bewoners en hun netwerk was voor mij een pluspunt.

Kobe: Waarom heb jij hier gesolliciteerd eind 2006?

Christel: Voordien werkte ik in een revalidatiesetting in Oostende, waar de nadruk lag op fysieke revalidatie. Op het ogenblik dat ik solliciteerde, was ik opnieuw mama geworden en de parttime job en de kortere woon-werkafstand waren op dat moment ideaal voor mijn gezinsleven. Tegelijkertijd bood de opdracht in Het Havenhuis mij de kans om het leven van een bewoner, na afloop van de revalidatie in het ziekenhuis, te leren kennen én een band met hen op te bouwen in hun (nieuwe) thuissituatie. Samen met de kinesist die hier toen werkte, verdiepten we ons intensief in de kennis over en de gevolgen van een niet-aangeboren hersenletsel. We specialiseerden ons meer en meer.

Kobe Vansevenant

Christel: Wat zorgt ervoor dat jij hier elke dag enthousiast rondloopt?

Kobe: Als begeleider heb ik een gevarieerde, actieve job en daar heb ik deugd van. Dat is anders dan een bureaujob. Bovendien is er een heel nauwe samenwerking met de collega's, we maken veel leuke. Ook met de bewoners en de mensen in dagondersteuning. Iedereen is anders, heeft andere noden, staat anders in het leven. En ... elke dag is het sowieso opnieuw beginnen, omwille van de geheugenproblemen van de mensen. Nieuwe dag, nieuwe kansen!

Kobe: Wat maakt dat jij hier nog steeds met evenveel voldoening werkt?

Christel: Ik vind het gewoon fantastisch dat we met ons team samen zo'n mooi verhaal schrijven voor onze mensen. We dragen samen het geheel, maar elk draagt zijn steentje bij. En elke dag biedt inderdaad ook telkens weer nieuwe kansen hier. Wat we hier meemaken in het dagelijkse leven van onze mensen is in geen enkele opleiding te vatten.

Christel: Bekijk je dingen anders, sedert jouw start in Het Havenhuis?

Kobe: Dé eye opener is ongetwijfeld: het leven is niet oneindig en het keerpunt kan iedereen overkomen op een onverwacht moment. Als iets unieks zich aandient, grijp dan het moment, want het kan plots gedaan zijn. Maar tegelijkertijd: kleine acties van jou kunnen heel veel betekenen voor iemand anders. Dat proberen we hier elke dag te doen.

Kobe: Kan jij Het Havenhuis omschrijven in drie woorden?

Christel: Neen. Dat lukt mij niet. De noden van de mensen die we begeleiden zijn zo divers. Wat we doen is zo 'op maat'. We ondersteunen ondertussen ook niet enkel meer mensen met een NAH, maar ook mensen met een degeneratieve aandoening. We zien deze personen op een andere manier achteruitgaan, maar proberen ook daar het verschil te maken. Dat is wat wij doen: we slagen er samen in om elke individuele bewoner met ogenschijnlijk kleine handelingen zo goed mogelijk te omringen tot op het eind van zijn of haar verhaal. Vanuit een spiegel: wat als het mijn zus, partner, vader of zoon zou zijn? Op dezelfde manier kijken we ook naar het netwerk: welk parcours hebben zij al afgelegd? Welke verlieservaring, welk verdriet weegt op hen? Daarvoor zijn drie woorden te weinig.

Voel jij je aangesproken door het enthousiasme van Christel? Of wil je net als Kobe eerst eens proeven van de zorg voor mensen met een NAH? Wij hebben momenteel een vacature voor een ergotherapeut in Het Havenhuis. Meer info over deze en andere jobs in onze organisatie vind je op www.delovie.be/jobs.

Gudrun Deryckere